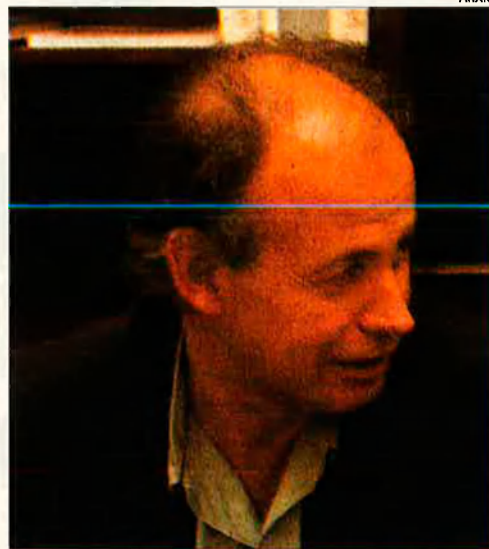

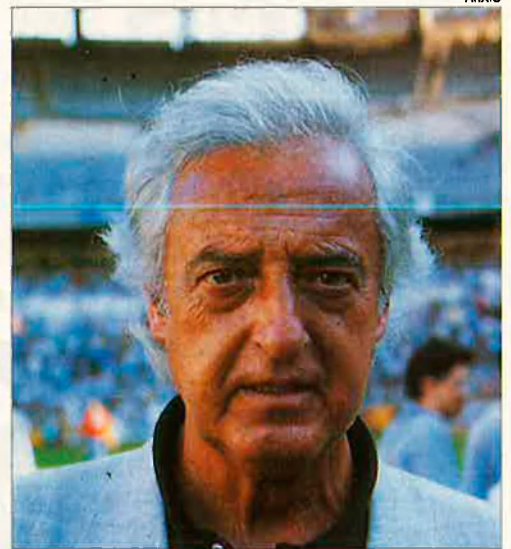
Els castristes de

"Com no sigui en somnis de nomenklatura, em demano amb quines relacions exteriors deu trobar-s'hi més a pler Jordi Borja ara que ja només queden dictadures comunistes a Cuba, Corea del Nord i Xina. En realitat, Fidel Castro ni tan sols ha fet possible una evolució econòmica comparable a la de Xina."

Jordi Borja.

Dilluns, 12. A la nit, el debat del Canal 33 sobre Cuba permet constatar que les relacions exteriors de l'Ajuntament de Barcelona són en mans d'un castrista que considera la Cuba d'avui com una societat pluralista: vet aquí el totalitarisme en versió postolímpica. Els electors manen i qui vulgui vota Iniciativa per Catalunya però potser Pasqual Maragall no hauria de cedir fins i tot avui les relacions internacionals de Barcelona a un portaveu de Fidel Castro, encara que només fos per respecte als *balseiros* devorats pels taurons. Com no sigui en somnis de *nomenklatura*, em demano amb quines relacions exteriors deu trobar-s'hi més a pler Jordi Borja ara que ja només queden dictadures comunistes a Cuba, Corea del Nord i Xina. En realitat, Fidel Castro ni tan sols ha fet possible una evolució econòmica comparable a la de Xina. A pesar dels paral·lels que vulguin fer-se a l'hora de demanar l'aixecament de l'embargament nord-americà, Xina té una enèrgica economia de mercat dominada –segons recorda la revista *Businessweek*– per milions de petits empresaris, i això va minvant de forma espectacular l'economia estatal. És un paisatge on el comerç promou l'activitat del mercat i pot arribar a expandir la llibertat de milions de xinesos, encara que hi manqui avui el respecte elemental als drets humans. Cuba, ben al contrari, és una economia totalment centralitzada, com recorda al debat del Canal 33 Guillermo Cabrera Infante, formidable. Jaume Barberà agafa gruix com bon moderador de debats, amb un control gairebé

Ramón Mendoza.

imperceptible però eficaç de les rèpliques, marcant el *tempo* i les seqüències. Pel que fa a José María Valverde, una vegada més ha perdut l'estètica i l'ètica a qualsevol representació de putxinel·lis del sandinisme.

Dimarts, 13. Després d'un 11 de setembre avorridíssim, recomença el guirigall, amb Julio Anguita i Ramón Mendoza. No dubto que hi hagi gent molt sàvia als laboratoris polítics de Convergència, però així i tot no estic ben convençut que l'estratègia d'honor ofès que manté el president de la Generalitat sigui la més eficient: així com van les coses, qualsevol escriptor, dissenyador, actriu o president de club de tercera pot dir alguna cosa contra la Catalunya de CiU i ja tenim Jordi Pujol ofès i donant la rèplica. "Els gossos lladren, la caravana passa", diu un proverbi. Encara no sé qui són els gossos ni cap on va la caravana, però per si de cas, potser seria millor no dir res cada vegada que Ramón Mendoza diu massa.

Dimecres, 14. La concepció hispànica de l'estat coincideix de ple amb la definició de Bastiat: "L'estat és la gran entitat fictícia per la qual cadascú espera viure a costa de tots els altres". No sé exactament si és tothom que ho pretén, però en tot cas sembla que sigui gairebé tothom que fa teatre. Alguna vegada ve per la tertúlia un enemic bel·licós del teatre, fart de l'avantguarda que va substituir els prodigis de la *pièce bien faite*. Amb notòria radicalitat diu que avui no passaria res si

a plaça de Sant Jaume

ARXIU

CARME PUÉRTOLAS

Xabier Arzallus.

Joan Brossa.

la gent deixés d'anar al teatre i que, de fet, ja fa temps que no hi va. No ignora que, als seus millors moments, és al teatre on vibra una llengua, però fa tants anys que no la sent vibrar als teatres de Barcelona —diu que des de *Ronda de mort a Sinera*— que la retirada immediata de totes les subvencions teatrals seria un estalvi i un acte de salut pública.

Dijous, 15. Els desenteniments pel que fa al consens antiterrorista no són bons, però eren de preveure si el Govern de Felipe González tirava pel seu compte amb la reinserció dels *etarres*. La fórmula “Avui mates, demà ets al carrer” no sembla prou dissuasòria. També és vertaderament curiosa la preocupació de Xabier Arzallus pel benestar econòmic dels terroristes penedits que surtin de la presó abans d'hora i hagin de pagar *cash* pels danys causats per la seva acció terrorista. Una veu conciliadora suggereix que l'estat avanci els diners, però jo no veig que els separats que no poden pagar la pensió dels fills tinguin cap avançament de l'estat, ni que quan hem de pagar Hisenda puguem tenir una subvenció conciliadora. Per al terrorista reinsertat que no pagui la situació més lògica és que torni a la presó, si és que volem parlar de justícia i no d'una altra cosa.

Divendres, 16. Una escultura ideada per Joan Brossa és a punt de malbaratar una mica més el paisatge de Barcelona. Tot ja sembla objecte d'irrisió, però sense gaire gràcia com si amb el fet d'anar perdent el respecte a les

coses al final ens adonéssim que tot era més divertit abans. L'assalt contra els ordres burgesos ha acabat en mans de poetes que confonen la caspa amb l'expressió. La banalitat i una desconsideració brutal de la condició humana dominen un art que només viu d'ell mateix, per consol dels crítics que mengen gràcies a la pretensió d'entendre allò que ja no pot dir res.

Valentí Puig